

Oponentský posudek na bakalářskou práci Evy Myslivcové

Antonín Dvořák a Liberecko

Prameny k životu a dílu skladatele

Ústav hudební vědy, FF UK v Praze, Praha 2012, 56 s.

Předkládaná bakalářská práce se zabývá vztahy Antonína Dvořáka k regionu, který autorka označuje souhrnným pojmem Liberecko. Hned v Úvodu definuje, která města a oblasti pod tento souhrnný termín zahrnula a zároveň poukazuje na specifičnost takto vymezeného regionu, jímž procházela ostrá kulturní a zejména národnostní hranice mezi českým a německým obyvatelstvem. Tohoto kontextu si je autorka práce náležitě vědoma a svou heuristickou prací mj. též názorně dokumentuje diametrální rozdíly v pramenné základně k tématu Dvořák v oblastech převážně českých (Turnovsko nebo Semily) a na druhé straně převážně německých (Liberec/Reichenberg nebo Jablonec nad Nisou/Gablonz an der Neisse).

Hlavním cílem práce však nebylo posuzování významnosti jednotlivých dílčích oblastí ve vztahu k Dvořákovi, nýbrž podchycení dochovaných pramenů a jejich porovnání se současným stavem bádání v dvořákovské literatuře. Eva Myslivcová provedla poměrně rozsáhlý pramenný průzkum počínaje institucionálními archivy až po archivy spolkové a soukromé. Její práce mj. ukazuje, jak důležité je znovu se vracet k pramenům i v těch místech (oblastech, institucích atp.), kde byl pramenný průzkum již dříve prováděn. Jednak se zčásti proměnila pramenná základna (přesuny fondů, nové akvizice, nově vzniklé archivní pomůcky k mezitím zpracovaným fondům atp.), dále vznikly mnohé práce na různá, většinou regionální témata, ale především se v dvořákovském výzkumu objevily nové otázky, které si dříve buď nikdo nekladl, nebo se jimi badatelé zabývali jen zběžně (např. výzkum provozovacích materiálů, tištěných notových vydání, korespondence třetích osob atp.).

Nyní hodnocená bakalářská práce přináší dobře zformulované a v textu i přílohách přehledně utříděné výsledky dosavadního autorčina heuristického výzkumu. Zároveň Myslivcová na řadě míst správně uvádí, který další krok již neučinila, ale hodlá učinit v navazujícím výzkumu. Z hlediska dvořákovských souvislostí se důkladněji zabývá např. osobnostmi, které byly dosud reflektovány téměř výhradně jen regionálně (Bohuslav Finke, Josef Kuhn, Kajetán Tichý, František Čepelík ad.). Ukázalo se, že pro dvořákovský výzkum je tento směr výzkumu produktivní. Už jen dokumentace aktuálního stavu pramenů a evidence jejich zpracování by byly samy o sobě přínosem. Autorce však při časově náročné a důkladně prováděné práci přálo i badatelské štěstí a našla několik dosud neznámých pramenů. Mezi nimi dominují dva Dvořákovy dopisy adresované Aloisi Göblovi.

V posuzované práci se objevují i některé nedostatky. Je jich velmi málo, všechny jsou v podstatě formálního charakteru a netýkají se vlastního předmětu výzkumu. V kapitole Stav bádání se autorka kromě poměrně obsáhlého hodnocení dosavadního výzkumu tématu věnuje už i vlastnímu výzkumu, což jde pochopitelně nejen nad rámec tohoto poměrně jasně

vymezeného „žánru“, ale přinejmenším z praktického hlediska částečně znesnadňuje orientaci v rámci celé práce. Příslušné pasáže (počínaje stranou 14, odstavec „Po Göblově smrti roku 1907...“) by měly být proto včleněny do jiné kapitoly než do Stavů bádání. Na několika místech práce se vyskytují menší stylistické neobratnosti, celkově ovšem práci i z jazykového hlediska hodnotím kladně, včetně správně používané terminologie. I v ní jsem však našel pár prohřešků (např. „zachovalý“ nebo „zachovaný program“ namísto správného dochovaný program, „dvojitě číslování“ namísto správného dvojí číslování; viz s. 39). U žádného z těchto a podobných prohřešků však nedochází k posunu smyslu, ani k jiným nejasnostem.

Bakalářská práce Evy Myslivcové obohacuje naše dosavadní znalosti v oblasti Dvořákových kontaktů s vybraným regionem a přispívá též k dvořákovskému výzkumu jako takovému. Doporučuji proto práci přijmout k obhajobě.

Navrhovaná klasifikace: výborně

PhDr. Jan Kachlík, Ph.D.

V Praze 7. září 2012